

ประกาศกรมควบคุมโรค
เรื่อง การป้องกันโรคและภัยสุขภาพที่เกิดในฤดูหนาวของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๙

เนื่องจากขณะนี้เข้าสู่ฤดูหนาว สภาพอากาศเริ่มเปลี่ยนแปลง ทำให้มีอากาศหนาวเย็นปกคลุมเกือบทุกพื้นที่ โดยเฉพาะในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง ในพื้นที่เป็นภูเขาสูง ป่าไม้ มีอากาศหนาวเย็นมาก การเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศอาจเป็นสาเหตุของโรคหลายชนิด เนื่องจากเชื้อโรคจะมีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมได้นานขึ้น สามารถแพร่กระจายได้ง่ายและเร็ว อาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพของคนที่ย้ายและนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปเที่ยวในบริเวณดังกล่าว

กรมควบคุมโรค มีความห่วงใยสุขภาพอนามัยของประชาชนในช่วงฤดูหนาว โดยโรคและภัยสุขภาพที่สำคัญ ที่มีแนวโน้มจะระบาดในฤดูหนาว ซึ่งมีโอกาสเกิดผลกระทบต่อประชาชน ในช่วงนี้มี ๒ กลุ่ม ดังนี้

๑. โรคติดต่อ ได้แก่
 - โรคอุจจาระร่วงในเด็กเล็ก
 - โรคไข้หวัดใหญ่
 - โรคมือ เท้า ปาก

๒. ภัยสุขภาพ ได้แก่
 - ภัยจากการใช้เครื่องทำน้ำอุ่นระบบแก๊ส

รายละเอียดตามเอกสารแนบท้ายประกาศนี้

จึงขอประกาศให้ประชาชนได้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๙

(นายเจษฎา โชคดำรงสุข)
อธิบดีกรมควบคุมโรค

ประกาศกรมควบคุมโรค
เรื่อง การป้องกันโรคและภัยสุขภาพที่เกิดในฤดูหนาวของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๙

๑. โรคอุจจาระร่วงในเด็ก ๐ - ๕ ปี

❖ สถานการณ์โรค

โรคอุจจาระร่วงในเด็ก ๐ - ๕ ปี เป็นโรคอุจจาระร่วงเฉียบพลันที่พบได้ตลอดทั้งปีในประเทศไทย โดยเฉพาะในช่วงฤดูหนาว และเป็นสาเหตุอันดับหนึ่งของการป่วยด้วยโรคติดต่อ ตั้งแต่เดือนมกราคม ถึง ตุลาคม ๒๕๕๙ มีรายงานผู้ป่วยโรคอุจจาระร่วงในเด็ก ๐ - ๕ ปี รวม ๒๔๘,๓๗๕ ราย อัตราป่วย ๖,๕๓๒.๖๒ ต่อประชากรแสนคน สูงกว่าช่วงเวลาเดียวกันของปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ประมาณ ๑.๓ เท่า และพบผู้เสียชีวิต ๓ ราย เป็นเด็กอายุต่ำกว่า ๑ ปี เสียชีวิตจากภาวะขาดน้ำรุนแรง คาดว่าจำนวนผู้ป่วยจะสูงขึ้นในช่วงเดือนมกราคม ถึง กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ อาจมีผู้ป่วยประมาณ ๒๒,๐๐๐ - ๒๕,๐๐๐ รายต่อเดือน

❖ สาเหตุ/อาการ

มักเกิดจากเชื้อไวรัสซึ่งติดต่อได้โดยการดื่มน้ำหรือรับประทานอาหารที่มีเชื้อปนเปื้อนเข้าไป ผู้ป่วยจะมีอาการถ่ายอุจจาระเป็นน้ำ หรือถ่ายเหลวบ่อยครั้ง อาจเริ่มมีอาการคล้ายไข้หวัด ก่อนถ่ายเหลวโดยทั่วไปอาการจะไม่มีรุนแรง แต่เด็กบางคนอาจขาดน้ำรุนแรงจนถึงต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล เด็กที่ป่วยเป็นโรคอุจจาระร่วงจะมีน้ำหนักลดลง และการเจริญเติบโตหยุดชะงักไปช่วงหนึ่ง

❖ การปฏิบัติและดูแลรักษาเมื่อเจ็บป่วย

๑. ควรให้อาหารเหลวแก่เด็กบ่อยครั้ง เช่น น้ำข้าวต้ม น้ำแกงจืด รวมทั้งน้ำนมแม่ หรือนมผสมที่ผสมให้เจือจางลงครึ่งหนึ่ง ถ้าเด็กยังถ่ายบ่อยควรผสมสารละลายน้ำตาลเกลือแร่ (สูตรขององค์การเภสัชกรรม หรือองค์การอนามัยโลก) ให้เด็กดื่มทีละน้อยแต่บ่อยครั้งในปริมาณเท่ากับปริมาณอุจจาระที่ถ่ายออกมาแต่ละครั้ง เมื่ออาการดีขึ้น ให้หยุดดื่มสารละลายน้ำตาลเกลือแร่ และรับประทานอาหารอ่อนๆอย่าง ไข่ต้ม ข้าวต้ม จะช่วยให้เด็กอาการกลับเป็นปกติได้ภายใน ๘ - ๑๒ ชั่วโมง หากอาการไม่ดีขึ้นให้รีบไปพบแพทย์หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุขทันที

๒. ควรเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ เพราะสะอาดปลอดภัยและทำให้เด็กมีภูมิคุ้มกันต่อเชื้อโรคต่างๆ รวมทั้งให้เด็กรับประทานอาหารที่สุกใหม่ๆ และดื่มน้ำต้มสุก

๓. ผู้ดูแลเด็กต้องหมั่นล้างมือฟอกสบู่ให้สะอาดอยู่เสมอ โดยเฉพาะทุกครั้งก่อนการเตรียมอาหาร และหลังเข้าห้องน้ำ

๔. ให้เด็กที่ป่วยถ่ายอุจจาระในภาชนะที่รองรับมิดชิด แล้วนำไปกำจัดในส้วมที่ถูกสุขลักษณะ เพื่อไม่ให้เชื้อโรคแพร่กระจายต่อไป และล้างมือให้สะอาดด้วยน้ำและสบู่ทุกครั้งหลังขับถ่าย

❖ การป้องกัน

๑. รับประทานอาหารที่สะอาดปรุงสุกใหม่ๆ ไม่มีแมลงวันตอม สำหรับอาหารคาวมีควรอุ่นให้ร้อนจัดก่อนรับประทานทุกครั้ง หลีกเลี่ยงอาหารดิบหรือดิบๆ สุกๆ โดยเฉพาะอาหารทะเล ดื่มน้ำสะอาด เช่น น้ำต้มสุก น้ำดื่มบรรจุขวด น้ำที่ผ่านเครื่องกรองน้ำที่ได้มาตรฐาน น้ำแข็งที่ถูกหลักอนามัย และล้างผักสด ผลไม้ ให้สะอาดก่อนรับประทาน

๒. ภาชนะที่ใช้ในการกินและดื่มต้องสะอาด และเก็บไว้ในที่มิดชิดป้องกันแมลง หนู จิ้งจก ไตตอม และใช้ผ้าชีครอบอาหาร หรือใส่ตู้กับข้าวหรือตู้เย็น ป้องกันแมลงวันตอมอาหาร

๓. ล้างมือฟอกสบู่ให้สะอาด ก่อนปรุงอาหาร ก่อนรับประทานอาหาร ก่อนใช้มือหยิบอาหารป้อนเด็ก และหลังใช้ห้องน้ำห้องส้วมทุกครั้ง

๔. ถ่ายอุจจาระในท้องส้วมที่ถูกสุขลักษณะ ดังขยะควรมีฝาปิด และกำจัดขยะมูลฝอยสิ่งปฏิกูลอย่างถูกวิธี เพื่อไม่ให้ปนเปื้อนแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงวัน

โรคไข้หวัดใหญ่ ...

๒. โรคไข้หวัดใหญ่

❖ สถานการณ์โรค

ตั้งแต่ปี 2557 พบมีรายงานผู้ป่วยเพิ่มสูงขึ้น โดยมีผู้ป่วยประมาณ 74,000 - 130,000 รายต่อปี มีรายงานผู้เสียชีวิต 40 - 90 รายต่อปี ทั้งนี้อาจเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของสายพันธุ์ของเชื้อไข้หวัดใหญ่ที่แพร่ระบาดอย่างรวดเร็ว จากการเคลื่อนย้ายของประชากรทั่วโลก โดยเฉพาะในปีที่พบการระบาดของเชื้อไวรัสไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ A H1N1(2009) จะพบมีจำนวนผู้เสียชีวิตเพิ่มสูงขึ้น ผู้เสียชีวิตพบมากที่สุดในกลุ่มอายุ 45-65 ปีขึ้นไป ซึ่งส่วนใหญ่มีโรคเรื้อรังร่วมด้วย ตั้งแต่ 1 มกราคม ถึง 31 ตุลาคม 2559 มีรายงานผู้ป่วย 137,096 ราย ซึ่งสูงกว่าปีที่แล้วประมาณ 2 เท่า เสียชีวิต 47 ราย จากการคาดการณ์พบว่าจำนวนผู้ป่วยในช่วงฤดูหนาวในปีนี้จะสูงกว่าปีที่แล้ว โดยตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2559 ถึง กุมภาพันธ์ 2560 จะมีผู้ป่วยประมาณ 16,500 - 24,000 รายต่อเดือน และมีแนวโน้มตรวจพบเชื้อไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ A H1N1(2009) เพิ่มขึ้น ซึ่งอาจทำให้มีผู้เสียชีวิตเพิ่มมากขึ้นด้วย โรคนี้พบกระจายทั่วประเทศแต่พบสูงมากในจังหวัดทางภาคเหนือและภาคกลาง สถานที่ที่มักเกิดการระบาด ได้แก่ ค่ายทหาร โรงเรียนประจำ แคมป์คนงานก่อสร้าง

❖ สาเหตุ/อาการ

เกิดจากเชื้อไวรัสที่เรียกว่า อินฟลูเอนซาไวรัส (Influenza virus) หรือไวรัสไข้หวัดใหญ่ ซึ่งมีหลายชนิด คือ Influenza A B และ C พบมากในฤดูฝนและฤดูหนาว ติดต่อดี้ง่ายโดยการไอ จาม หรือสัมผัสน้ำมูก น้ำลายของผู้ป่วย อาการของโรคไข้หวัดใหญ่ คือ มีไข้ ตัวร้อนและรู้สึกหนาวทันที ร่างกายอ่อนเพลียเร็ว ปวดศีรษะ คอแห้งและเจ็บปวดตามแขนขาและที่หลัง เบื่ออาหาร อาจมีอาการไอแห้งๆ บางทีมีเวียนศีรษะ อาเจียน เลือดกำเดาไหล และแน่นหน้าอก หน้ามักจะแดงและมักมีอาการเยื่อตา เยื่อจมูก และกระเพาะอาหารอักเสบด้วย บางรายอาจมีโรคแทรกซ้อนที่ได้บ่อย คือ ปอดอักเสบ

❖ การปฏิบัติและดูแลรักษาเมื่อเจ็บป่วย

1. ผู้ป่วยควรหยุดเรียน หยุดงานและพักอยู่กับบ้านหรือหอพัก ไม่ออกไปนอกบ้านเป็นเวลาอย่างน้อย 7 วันหลังเริ่มป่วย หรือหลังจากหายเป็นปกติแล้วอย่างน้อย 1 วัน ใส่หน้ากากป้องกันโรค และล้างมือบ่อยๆ นอนพักผ่อนมากๆ ดื่มน้ำสะอาดและพยายามรับประทานอาหารอ่อนๆ ผักและผลไม้ให้พอเพียง
2. ให้ผู้ป่วยรับประทานยาลดไข้ เช่น พาราเซตามอล (ห้ามใช้ยาแอสไพริน) เช็ดตัวลดไข้ และดูแลร่างกายให้อบอุ่น และรับประทานยาตามคำแนะนำของเภสัชกร หรือคำสั่งแพทย์
3. หากอาการป่วยรุนแรงขึ้น เช่น ไข้ไม่ลดลงภายใน 2 วัน ซึมหรืออ่อนเพลียมาก รับประทานอาหารไม่ได้ ไอมากจนเจ็บหน้าอก เกิดปอดบวม (หายใจถี่ หอบ เหนื่อย) ต้องรีบไปโรงพยาบาลทันที

❖ การป้องกัน

1. ประชาชนควรหลีกเลี่ยงการอยู่ใกล้ชิดกับผู้ป่วยที่มีอาการไข้หวัด ไม่ใช้ของใช้ส่วนตัวร่วมกับผู้อื่น หลีกเลี่ยงการอยู่ในสถานที่ที่มีผู้คนแออัดและอากาศถ่ายเทไม่สะดวก ใช้ช้อนกลางทุกครั้ง เมื่อรับประทานอาหารร่วมกับผู้อื่น และหมั่นล้างมือบ่อยๆ ด้วยน้ำและสบู่ หรือใช้แอลกอฮอล์เจลทำความสะอาดมือ เช็ดทำความสะอาดพื้นผิวและสิ่งของที่มักมีคนสัมผัสบ่อยๆ เพื่อช่วยป้องกันการแพร่กระจายของการติดเชื้อ
2. โรงเรียน สถานประกอบการ ควรจัดให้มีสถานที่สำหรับล้างมือ พร้อมสบู่หรือเจลแอลกอฮอล์ ทำความสะอาดอุปกรณ์ เครื่องมือที่มีผู้ใช้ร่วมกันเป็นจำนวนมาก ตรวจสอบจำนวนบุคคลากรที่ขาดเรียน ขาดงานผิดปกติ หากสงสัยว่าป่วยเป็นไข้หวัดใหญ่ ต้องแจ้งเจ้าหน้าที่สาธารณสุขในพื้นที่ทันทีเพื่อควบคุมโรค ผู้ที่เป็นกลุ่มเสี่ยง ควรไปรับวัคซีนป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่ ต้องให้บุคคลากรที่มีอาการป่วยลาป่วยอย่างน้อย 7 วัน หลังเริ่มป่วย

๓. โรคมือ เท้า ปาก

❖ สถานการณ์โรค

ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ถึง ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ ประเทศไทยมีรายงานผู้ป่วยโรคมือ เท้า ปาก รวมทั้งสิ้น ๗๒,๕๓๔ ราย จากทุกจังหวัดทั่วประเทศ คิดเป็นอัตราป่วย ๑๑๐.๙ ต่อประชากรแสนคน พบผู้ป่วยเสียชีวิต ๓ ราย อายุ ๙ เดือน ถึง ๕ ปี จาก จังหวัดเชียงใหม่ ฉะเชิงเทรา และอยุธยา พบจำนวนผู้ป่วยเพิ่มสูงมากเมื่อเข้าสู่ฤดูฝนในช่วงเดือนมิถุนายน ถึง สิงหาคม ๒๕๕๙ แม้ว่าในเดือนกันยายน ถึง ตุลาคม ๒๕๕๙ จะมีรายงานผู้ป่วยลดลง แต่ก็ยังต้องระมัดระวังการระบาดในช่วงปลายปีจนถึงต้นปีหน้า จากการคาดการณ์จำนวนผู้ป่วยรายเดือน คาดว่าจะมีจำนวนผู้ป่วยประมาณ ๒,๗๐๐ - ๓,๐๐๐ รายต่อเดือน ในช่วงเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๙ ถึง กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

❖ สาเหตุ/อาการ

เกิดจากเชื้อเอนเทอโรไวรัสหลายชนิด (Enterovirus) ที่พบบ่อย คือ ไวรัสเอกโค (Echovirus) และไวรัสเอนเทอโร ๗๑ (Enterovirus ๗๑ หรือ EV ๗๑) ส่วนมากพบในทารกและเด็กเล็ก พบประปรายตลอดทั้งปีและพบผู้ป่วยมากขึ้นตั้งแต่ฤดูฝนจนถึงฤดูหนาว ส่วนใหญ่เกิดจากได้รับเชื้อไวรัสเข้าไปทางปากโดยตรง จากการติดมากับมือหรือของเล่นที่เปื้อนน้ำลาย น้ำมูก น้ำจากตุ่มพองและแผล หรืออุจจาระของผู้ป่วย

อาการเริ่มด้วยไข้ อ่อนเพลีย ประมาณ ๑ - ๒ วัน มีอาการเจ็บปากและเบื่ออาหาร เนื่องจากมีแผลอักเสบที่ลิ้น เหงือก และกระพุ้งแก้ม ต่อมาจะเกิดผื่นแดง ซึ่งมักไม่คันที่ฝ่ามือ ฝ่าเท้าและอาจพบที่ก้น หรือหัวเข่าได้ ผื่นนี้จะกลายเป็นตุ่มพองใสรอบๆ แดง และแตกออกเป็นหลุมตื้นๆ

❖ การปฏิบัติและดูแลรักษาเมื่อเจ็บป่วย

โรคนี้ส่วนใหญ่มีอาการไม่รุนแรง มักป่วยนานประมาณ ๗ - ๑๐ วัน และหายได้เอง โรคนี้ไม่มียาต้านไวรัสชนิดนี้โดยเฉพาะ จึงใช้การรักษาเพื่อบรรเทาอาการต่างๆ เช่น การให้ยาลดไข้ร่วมกับการเช็ดตัวลดไข้ ให้ผู้ป่วยรับประทานอาหารอ่อนๆ ย่อยง่าย รสไม่จัด ดื่มน้ำ นม หรือน้ำหวาน และนอนพักผ่อนให้เพียงพอ บางรายอาจเป็นโรคมือ เท้า ปาก ชนิดที่รุนแรง เช่น มีไข้สูง ซึม อาเจียน หอบเหนื่อย ต้องรีบไปพบแพทย์

❖ การป้องกัน

๑. การดูแลสุขภาพอนามัยส่วนบุคคลที่ดี เช่น การล้างมือด้วยน้ำและสบู่ หรือใช้เจลล้างมือทุกครั้ง ก่อนและหลังรับประทานอาหารและหลังขับถ่าย การเล่นของเล่น และหมั่นล้างมือบ่อยๆ ตัดเล็บให้สั้น

๒. การดูแลอนามัยสิ่งแวดล้อมที่ดี เช่น กำจัดขยะ และสิ่งปฏิกูลที่ถูกต้อง ดูแลรักษาและทำความสะอาดอาคารสถานที่ อุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องใช้ และของเล่นต่างๆ เป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ ด้วยน้ำยาทำความสะอาด หรือน้ำยาฆ่าเชื้อโรค

๓. ไม่ควรนำเด็กเล็กไปในชุมชน ในช่วงที่มีการระบาด เช่น สนามเด็กเล่น ห้างสรรพสินค้า ตลาด หรือ สระว่ายน้ำ ควรอยู่ในที่มีอากาศถ่ายเทได้ดี

๔. เด็กที่ป่วยเป็นโรคมือ เท้า ปาก ควรหยุดพักรักษาตัวที่บ้านประมาณ ๑ สัปดาห์ หรือจนกว่าจะหายเป็นปกติ เพื่อป้องกันการแพร่เชื้อให้เด็กอื่นๆ

๔. ภัยจากการใช้เครื่องทำน้ำอุ่นระบบแก๊ส

❖ สถานการณ์โรค

การเดินทางพักผ่อนในที่พัก โรงแรม รีสอร์ทต่างๆ ช่วงอากาศหนาวเย็น อาจเป็นสาเหตุให้เกิดการป่วย และเสียชีวิตจากการใช้เครื่องทำน้ำอุ่นระบบแก๊สที่ไม่ได้มาตรฐานในสถานที่พักดังกล่าวได้ ระหว่างปี ๒๕๕๑ - ๒๕๕๙ สำนักโรคระบาดวิทยาได้เฝ้าระวังเหตุการณ์การป่วยและเสียชีวิตขณะอาบน้ำในห้องน้ำที่ใช้เครื่องทำน้ำอุ่นแบบใช้ระบบแก๊ส พบว่า มีรายงานทั้งสิ้น ๑๖ เหตุการณ์ มีผู้ป่วย ๒๗ ราย เสียชีวิต ๖ ราย อายุระหว่าง ๒ - ๕๔ ปี เกิดเหตุในช่วงเดือนธันวาคมถึงมกราคมของทุกปี ส่วนใหญ่เกิดในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่และเชียงราย พบตามสถานที่พักต่างๆ ได้แก่ รีสอร์ท ๑๒ ราย โรงแรม ๔ ราย ที่พักราชการ ๔ ราย สถานที่ปฏิบัติธรรม ๔ ราย บ้าน ๓ ราย และโรงเรียน ๑ ราย โดยเฉพาะปี ๒๕๕๙ ได้รับรายงาน ๓ เหตุการณ์ มีผู้ป่วย ๔ ราย ไม่มีผู้เสียชีวิต ซึ่งมีหลายเหตุการณ์ที่มีการอาบน้ำต่อเนื่องกันหลายคนและผู้ป่วยหรือเสียชีวิตเป็นผู้ที่อาบน้ำในลำดับหลังๆ

❖ สาเหตุ/อาการ

จากการสอบสวนทุกเหตุการณ์ที่ผ่านมา พบว่าเกิดจากการใช้เครื่องทำน้ำอุ่นที่ไม่มีมาตรฐาน (มอก.) ที่นำเข้ามาจากประเทศจีนที่มีหลายยี่ห้อ และมีการติดตั้งที่ไม่ได้มาตรฐานไม่เหมาะสมกับสภาพและขนาดห้องน้ำ มีช่องระบายอากาศขนาดเล็ก หรือไม่มี/ไม่เปิดพัดลมดูดอากาศ จากการตรวจวัดปริมาณแก๊สใน ๖ เหตุการณ์ พบว่ามีปริมาณแก๊สคาร์บอนมอนอกไซด์ที่เกิดจากการเผาไหม้แก๊สไม่สมบูรณ์ มีระดับสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อทดลองวัดทุก ๑๐ นาที ระหว่างการอาบน้ำที่เปิดเครื่องทำน้ำอุ่น ซึ่งหากมีระดับแก๊สคาร์บอนมอนอกไซด์มากกว่า ๑,๐๐๐ ppm. จะทำให้เกิดอันตรายต่อร่างกาย โดยทำให้เม็ดเลือดแดงจับออกซิเจนได้น้อยลง เกิดอาการหน้ามืด มึนงง ชาต้อากาศหายใจ หมดสติ และทำให้เสียชีวิตได้

❖ การป้องกันและข้อปฏิบัติ

๑. เจ้าของกิจการหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น อุทยานแห่งชาติ ที่พักหน่วยงานราชการ เจ้าของโรงแรม รีสอร์ท หรือสถานที่ปฏิบัติธรรม ฯลฯ ที่มีที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว ควรตรวจสอบเครื่องทำน้ำอุ่นแบบใช้ระบบแก๊สให้ได้มาตรฐานและปลอดภัย โดยติดตั้งในห้องที่มีการระบายอากาศที่เพียงพอ ติดป้ายเตือน และบอกถึงวิธีใช้งานของเครื่องทำน้ำอุ่นไว้อย่างชัดเจน

๒. ผู้ที่เข้าพักอาศัยในที่พักดังกล่าวควรสังเกตอาการที่อาจเกิดขึ้นจากการได้รับแก๊สระหว่างอาบน้ำในห้องน้ำ เช่น วิงเวียน หน้ามืด หายใจลำบาก ควรรีบออกจากห้องน้ำ และให้การช่วยเหลือทันที

๓. คนที่มีโรคประจำตัว เช่น โรคหัวใจ ความดันโลหิตสูง โรคระบบทางเดินหายใจ ควรให้ความระมัดระวังมากขึ้นในการใช้ห้องน้ำที่มีเครื่องทำน้ำอุ่นแบบใช้ระบบก๊าซ เพราะหากได้รับแก๊สดังกล่าวจะทำให้เสียชีวิตได้ง่ายกว่ากลุ่มอื่น ๆ

๔. ควรให้ความรู้แก่ประชาชนที่เข้าพักอาศัยในที่พักที่มีการใช้เครื่องทำน้ำอุ่นแบบใช้ระบบแก๊สอย่างต่อเนื่อง